

vené, t. j. při splnění těchto podmínek nemůže žal. úřad podle volného svého uvážení zaopatřovací požitky povolit či odmítnouti, nýbrž povolit je musí. Má-li však úřad za to, že zákonem stanovené podmínky splněny nejsou, musí uvést důvody, o které tento svůj úsudek opírá, a to jak po stránce skutkové, tak po stránce právní, neboť jinak nebylo by lze správnost jeho výroku co do jeho zákonitosti přezkoumati.

Tomuto požadavku však nař. rozhodnutí nevyhovuje. Žal. úřad citoval sice zákonné předpisy, o které opírá svůj výrok o odepření nároku na vojenské zaopatřovací požitky, ale neuvedl skutkových okolností, ze kterých dospěl k závěru, že st-li nárok nepřisluší.

Těmito nedostatky byla st-li znemožněna, resp. ztížena obrana a nss-u řádné přezkoumání nař. rozhodnutí, neboť, maje posouditi zákonitost výroku toho, může nss přihlížeti pouze k jeho obsahu, který, jak uvedeno, jest jednak neúplný, jednak odporuje spisům. Jest proto vada tato podstatnou vadou ve smyslu § 6 zák. o ss.

Č. 10.315.

Kinematografy. — Jazykové právo: Uděluje žadateli kinematografickou licenci, může úřad licenci tu omeziti vedlejšími ustanoveními co do jazykové úpravy nápisů na provozovnách, titulků filmů a návěstí.

(Nález ze dne 31. ledna 1933 č. 828.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 482/20, 678/21.

Věc: Karel M. v K. a spolek »Gebirgsverein« v Ú. (adv. Dr. L. Dembitzki z Prahy) proti ministerstvu vnitra o kinematografické licenci.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Zemský úřad v Praze udělil st-lům podle § 4 min. nař. z 18. září 1912 č. 191 ř. z. povolení pořádati kinematografická představení vyznačená v 2. odst. § 3 tohoto nař., stanoviv mimo jiné, že provozování těchto licencí jest vázáno podmínkou, že všechny nápisy v kinematografických provozovnách, titulky filmů a návěstí musí býti provedeny na prvním místě v jazyku státním, na druhém místě v jazyku německém. Odvolání, v nichž st-lé brojili proti tomuto obmezení udělených jim licencí, byla nař. rozhodnutími zamítnuta.

O stížnostech podaných na tato rozhodnutí uvážil nss toto:

Podle § 2 zák. o ss je nss povolán rozhodovati o stížnostech směřujících proti rozhodnutím nebo opatřením správních úřadů, tvrdí-li kdo, že jimi bylo zasaženo do jeho subj. práv. Se zřetelem na toto zákonné ustanovení jest předpokladem úspěšné stížnosti, aby rozhodnutím nebo opatřením správního úřadu bylo porušeno právo určitého subjektu založené platným právním předpisem. Je tudíž zkoumati, zdali a pokud je ve věci, o kterou jde, právní vázanost správního úřadu taková, aby poskytovala půdu pro subj. právo.

Kinematografická představení náleží k veřejným představením, jež jsou čl. V. lit. o) uvozovacího patentu k živn. řádu vyňata z platnosti předpisů tohoto zák. K jich provozování je potřebí povolení, k jehož

udělování bylo zmocněno podle min. nař. z 19. ledna 1853 č. 10 ř. z., přílohy C § 14, pokud se týče podle § 8 zák. z 19. května 1868 č. 44 ř. z., místodržitelství, a jež tudíž podle předpisů platných v době, kdy bylo vydáno rozhodnutí první stolice, uděloval zemský úřad. Po materiální stránce sluší veřejná představení, tedy i představení kinematografická, posuzovati s hlediska předpisů daných dekretem dvor. kanceláře ze 6. ledna 1836 Sb. zák. pol. č. 5. a min. nař. z 25. listopadu 1850 č. 454 ř. z.

Zabýváje se výkladem těchto právních norem, vyslovil nss v nál. Boh. A 482/20 právní názor, že povolení k veřejným představením jest ponecháno úplně volnému, v žádném směru neobmezenému uvážení úřadu, takže na udělení takového povolení nijaký právní nárok nepřísluší. Na tomto názoru trvá nss i v tomto případě. Poněvadž pak předpisy min. nař. z 18. září 1912 č. 191 ř. z. o pořádání veřejných představení kinematografických musí býti vykládány se zřetelem k oněm normám starším, jež si dosud zachovaly zákonnou platnost, sluší míti za to, že i udělování povolení k veřejným představením kinematografickým jest ponecháno volnému uvážení úřadu, v žádném směru neobmezenému, takže na udělení takového povolení vůbec nijaký nárok straně nepřísluší, zejména když obsah nařízení nepodává podkladu pro domněnku, že by státní správa chtěla, pokud jde o veřejná představení kinematografická, vzdáti se zásadního práva rozhodovati o udílení povolení k veřejným představením podle zcela volného, nijak neobmezeného uvážení. Takto vyslovil se nss již v nál. Boh. A 678/21.

Jestliže však právní normy, upravující provozování podniku biografického, ponechávají úřadům volnost, v žádném směru neobmezenou, chtějí-li žadateli licenci k pořádání kinematografických představení udělit čili nic, plyne z toho důsledně, že jest právem úřadu, aby, rozhodne-li se žadateli licenci kinematografickou udělit, licenci tu podle své volné, v žádném směru neobmezené úvahy obmezil vedlejšími ustanoveními. To plyne ze zásady »in maiore minus continetur«. Poněvadž pak — jak bylo uvedeno — cit. právní normy nedávají žádného podkladu pro konstrukci uchazečova nároku na udělení licence k provozování biografických představení, nemohou vedlejší ustanovení taková, ať jsou jakákoliv, zkrátiti žadatele v právu, jehož nemá.

Jiná by byla právní situace, udělil-li by úřad kinematografickou licenci neobmezeně a teprve po pravoplatnosti tohoto povolení obmezil provozování licence zvláštním aktem, obsahujícím určité příkazy. V tomto případě bylo by arci neobmezeně uděleným povolením založeno pro licenciáta subj. právo na výkon licence v rozsahu jemu pravoplatně určeném, a bylo by na místě uvažovati o tom, zdali aktem ukládajícím licenciátu ony příkazy nebylo porušeno právo, jehož nabyt propůjčením licence neobmezené.

V konkrétních případech zemský úřad v Praze udělil st-lům licence k pořádání kinematografických představení, vysloviv, že provozování těchto licencí je mimo jiné vázáno také podmínkou, že všechny nápisy v kinematografické provozovně, texty filmů a návěští musí býti provedeny na prvním místě v jazyku státním, na druhém místě v jazyku německém a že nedodržení licenčních podmínek má — bez újmy zákon-

ných trestních následků — podle § 26 min. nař. č. 191/1912 ř. z. za následek odnětí licence. Propůjčil tedy úřad st-lům povolení k pořádání kinematografických představení a při tom zároveň stanovil rozsah tohoto povolení tím, že je vázal na určité podmínky. Nejde tedy v konkrétních případech o dodatečné obmezení licence, jež byla pravoplatně udělena bez obmezení. Na stanovené podmínky nelze však pohlížeti ani jako na samostatný příkaz připojený jen zevně k hlavnímu projevu vůle zemského úřadu o udělení licence, nýbrž nutno naň pohlížeti jako na integrující součást výroku o udělení licence, což je zřejmo zejména z toho, že pro případ nezachování podmínek bylo poukázáno na trestní následky nedovoleného provozování biografu, takže podle vůle úřadu, projevené v licenčním aktu, majitel licence může provozovati licenci jen tak, jak mu byla propůjčena, a vydává se nebezpečí trestního stíhání, bude-li jednati proti uloženým podmínkám, ježto by pak vlastně provozoval biograf bez povolení. Poněvadž pak jde o podmínky, tvořící součást povolení, jež úřad propůjčuje podle úplně volného, v žádném směru neobmezeného uvážení, nemohly se podle toho, co bylo uvedeno shora, uložené podmínky — i kdyby se objektivně přičily právnímu řádu — dotknouti subj. práv st-lů.

Udělil-li proto zemský úřad st-lům žádané licence s obmezením shora uvedeným a zamítl-li žal. úřad odvolání, v nichž se st-lé bránili proti tomuto obmezení, nemohl se tento výrok žal. úřadu dotknouti nijak subj. práv jejich, a nemohou proto míti úspěch jejich stížnosti, podané k nss-u.

Č. 10.316.

Jazykové právo. — Samospráva obecní: Dozorčí zákrok nadřízeného polit. úřadu vůči obci podle čl. 97 jaz. nař. č. 17/26 Sb. není vyloučen z důvodu, že ve věci jest již veden jazykový spor u jiného úřadu politického.

(Nález ze dne 31. ledna 1933 č. 1711.)

V ě c: Obec St. proti ministerstvu vnitra o jazykovou úpravu styku s okresním úřadem.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: St-lka, na niž se obrátila osp-á v Ústí n. L., aby přezkoumala data ve vojenském ohlašovacím lístku o pobytu Arnošta Sch., a která žádala též politický úřad o vyhotovení tohoto úředního dopisu v jazyce německém podle čl. 21 odst. 2 jaz. nař. č. 17/26, byla nadřízenou osp-ou v Děčíně a v postupu stolic pak nař. rozhodnutím uznána povinnou, aby zmíněný úřední dopis česky psaný přijala a jej také neprodleně vyřídila. V důvodech uvedeno, že obec nebyla oprávněna žádati vyhotovení zmíněného úředního dopisu osp-é v Ústí n. L. v jazyce německém podle čl. 21 odst. 2 jaz. nař., nýbrž byla povinna bez dalšího dopis přijmouti a vyříditi, poněvadž obec jako úřad není účastna práv přiznaných v § 2 odst. 2 zák. jaz. a tedy i čl. 21 jaz. nař. příslušníkům menšinových jazyků jen v jejich vlastnosti strany. Z toho však